

Prolog

Cu două ore înainte de ivirea zorilor stăteam în bucătăria cu pereții coșcoviți și fumam una dintre țigările lui Sarah, ascultând furtuna de afară și așteptând. Millsport se dusese de mult la culcare, dar, departe, curenții oceanului încă se mai loveau de bancurile de nisip, iar vuietul ajungea până la țarm și dădea târcoale străzilor pustii. Dinspre valurile învolburate plutea o ceață ușoară ce se lăsa peste oraș ca niște cearsăfuri de muselină, aburind geamurile bucătăriei.

Cu simțurile ascuțite am inventariat pentru a cincizecea oară în noaptea aceea arsenalul de pe masa de lemn plină de scrijelituri. Pistolul cu fragmentație al lui Sarah, marca Heckler & Koch părea că-mi face cu ochiul în lumina difuză, iar tocul deschis era gata să primească încărcătorul. Era arma ideală pentru asasini, mică și total silențioasă. Încărcătoarele erau lângă ea. Sarah le înfășurase într-o bandă izolatoare ca să facă diferența între muniție: cele verzi, pentru a adormi victima, cele negre, pentru a-i inocula venin de păianjen. Cele mai multe încărcătoare erau înfășurate în negru. Cu o noapte în urmă, Sarah folosise o mulțime de încărcătoare verzi contra planznicilor de la Gemini Biosys.

Partea mea de arsenal era mai puțin subtilă. Pistolul Smith & Wesson, argintiu, masiv, și patru grenade halucino-gene, ultimele pe care le mai aveam. Dunga subțire, stacojie, din jurul fiecăreia lucea intermitent, de parcă voia să se desprindă de învelișul din metal și să plutească până la micile rotocoale de fum ce se înălțau din țigara mea. Deformări și

modificări ale percepției lucrurilor, efectul secundar al tetrametului pe care îl luasem după-amiază, pe chei. De obicei nu fumez când sunt cu mintea limpede, dar nu știu de ce tetrametul mă face să pun mâna pe țigară.

În ciuda vijeliei de afară, le-am auzit. Elicele sfârtecau noaptea, grăbit, sacadat.

Am stins țigara, nu foarte impresionat de propria persoană, și m-am îndreptat spre dormitor. Sarah dormea, un ansamblu de sinusoide de joasă frecvență sub cearșaf. Părul bogat, negru ca pana corbului, îi acoperea fața, iar o mână cu degete lungi îi atârna peste marginea patului. În timp ce o priveam, noaptea se lumineă brusc. Unul dintre paznicii orbitali ai Lumii lui Harlan își exersa tirul asupra oceanului. Tunetul se rostogoli din cerul zdruncinat și zăngăni geamurile. Femeia din pat se mișcă și își dădu părul de pe ochi. Privirea ei limpede, strălucitoare, mă găsi și se opri asupra mea.

— La ce te uiți?

O voce răgușită de somn.

Am schițat un zâmbet.

— Hai, nu mai rânji. Spune-mi la ce te uiți.

— Mă uit și-atât. Trebuie să mergem.

Sarah ciuli urechile și auzi elicopterul. Somnul îi dispăru de pe față și se ridică în capul oaselor.

— Unde sunt sculele?

Așa le spuneam noi, agenții speciali. Am zâmbit, cum zâmbești atunci când vezi un vechi amic, și am arătat spre lada din colțul camerei.

— Dă-mi pistolul.

— Înțeles, să trăiți! Negru sau verde?

— Negru. Am încredere în amărății ăștia cât într-un prezervativ din hârtie igienică.

M-am întors în bucătărie și i-am încărcat pistolul, m-am uitat și la al meu, dar l-am lăsat acolo. În cealaltă mână am

luat, totuși, o grenadă halucinogenă. M-am oprit în pragul dormitorului și am cântărit armele în mâini ca și cum voiam să-mi dau seama care era mai grea.

— Ceva care să meargă cu pseudofalusul?

Sarah se uită pe sub coama de păr negru, care cădea ca o seceră pe fruntea ei înaltă. Tocmai își trăgea o pereche de ciorapi lungi din lână peste coapsele de un alb îmbietor.

— Al tău are țeava cea mai lungă, Tak.

— Lungimea nu...

Am auzit amândoi în același timp. Un *clac* dublu, metalic, dinspre coridor. Privirile ni se întâlneau și, preț de o clipă, în ochii ei mi-am văzut propria spaimă. Apoi i-am aruncat pistolul încărcat. Sarah întinse brațul și-l prinse din zbor, în vreme ce peretele se prăbușea cu un zgomot asurzitor. Explozia mă azvârli într-un colț și de acolo pe podea.

Probabil ne localizaseră cu senzorii termici și apoi minaseră tot peretele. Ca să meargă la sigur de data asta. Primul care pătrunse prin gaura din perete era un soldat îndesat, îmbrăcat ca pentru un atac chimic, cu masca pe față și cu un Kalașnikov cu țeava scurtă în mâinile acoperite de mănuși.

De pe podea, simțind cum îmi țiuie urechile, am aruncat spre el grenada halucinogenă. Fără să scot cuiul. Oricum ar fi fost inofensivă în fața unei măști de gaze, dar soldatul nu avu timp să vadă despre ce era vorba în timp ce grenada se rostogolea spre el. O pară cu patul Kalașnikovului și se dădu înapoi. În spatele măștii, ochii i se măriseră de groază.

Grenadă!

Sarah era pe podea, lângă pat, cu mâinile la urechi, neatinsă de explozia peretelui. Îmi auzi strigătul și, în cele câteva secunde pe care le câștigasem cu grenada, se dezmetici, întinse brațul și trase. Dincolo de perete vedeam mai multe siluete, ghemuite, așteptând ca grenada să-și facă efectul. Am auzit bâzâitul de fânțar al celor trei gloanțe monomoleculare care pătrunseră, nevăzute, în comandantul trupei de

asalt, prin costum și apoi prin carne. Comandantul scoase un icnet ca și cum se chinuia să ridice ceva foarte greu, în vreme ce veninul de păianjen pătrundea în sistemul lui nervos. Am rânjit și am dat să mă scol de pe podea.

Sarah tocmai își îndrepta pistolul spre cei de dincolo de perete când un al doilea soldat apărură brusc în pragul bucătăriei și o izbi cu pușca de asalt.

Din genunchi și mult prea lămurit am văzut-o cum moare. Atât de lent, ca un film rulat cu încetinitorul. Soldatul lăsa țeava mai jos și își lipi Kalașnikovul de piept, ca să-i atenueze reculul la foc continuu pentru care arma era atât de cunoscută. Mai întâi trase în pat, prefăcându-l într-o mare de fulgi și bucăți de saltea, pături și cearșafuri, apoi în Sarah, care încerca să se ferească. Am văzut cum gloanțele îi sfârtecă piciorul mai jos de genunchi, apoi corpul, bucăți de țesut, însângerate, smulse din pielea ei albă... am văzut-o cum se prăbușește prin cortina de foc.

Am sărit în picioare când pușca de asalt șovăi și, în cele din urmă, încetă să mai tragă. Sarah se rostogolise pe burtă, de parcă voia să ascundă pagubele pe care gloanțele i le pricinuiseră corpului ei, dar eu oricum vedeam totul ca prin ceață, o ceață roșie. Am țâșnit din colțul meu fără să-mi fi dat seama ce voiam să fac. Soldatul nu mai avu timp să-și îndrepte Kalașnikovul spre mine. L-am pocnit direct în burtă, i-am blocat arma și i-am făcut vânt înapoi, în bucătărie. Țeava Kalașnikovului se prinse în clanța ușii și soldatul scăpă arma din mână. Am auzit cum cade pe podea, în spatele meu, în timp ce amândoi ne prăbușeam la pământ. Cu iuțeala și forța dată de tetramet am reușit să-l încălec și să mă apăr de încercările lui desperate de a mă lovi, apoi i-am prins capul în mâini și l-am izbit de gresie ca pe o nucă de cocos.

Prin mască, i-am văzut privirea pierdută. I-am ridicat capul și i l-am izbit din nou, simțind cum se turtește. Trosnetul mă

întârâta, așa că l-am mai izbit o dată. Urechile îmi vuiiau, ca furtuna de afară, și undeva îmi auzeam vocea cum striga tot felul de măscări. Când să-l izbesc pentru a patra sau a cincea oară, am simțit o lovitură între omoplați și, ca prin farmec, din piciorul mesei din fața mea țâșniră mai multe așchii. Două dintre ele mi se înfipseră în față.

Brusc, fără să știu de ce, furia mă părași. Am lăsat jos capul soldatului, aproape cu blândețe și, ridicând nesigur o mână spre obrazul care mă ustura din cauza așchiilor, mi-am dat seama că fusesem împușcat și că glonțul îmi străpunsese pieptul, trecând apoi prin piciorul mesei. Am privit în jos, consternat, și am văzut o pată de un roșu-întunecat ce se lățea pe cămașă. Nu mai aveam nicio îndoială. O gaură de mărimea unei mingi de golf.

Imediat veni și durerea. De parcă cineva îmi trecea rapid o rașchetă din fibre de oțel prin cavitatea toracică. Aproape contemplativ, am întins mâna, am găsit gaura și am astupat-o cu două degete. Buricele degetelor zgândăriră osul rupt din rană și dădură peste ceva moale, care pulsa. Glonțul trecuse pe lângă inimă. Am gemut și am încercat să mă ridic, dar geamătul se transformă în tuse și gura mi se umplu de sânge.

— Nicio mișcare, nenorocitul!

Strigătul, mult distorsionat de șoc, țâșnise din gâtul unui tânăr. M-am gârbovit de durere și am privit peste umăr. În spatele meu, în pragul ușii, un tânăr în uniformă de polițist ținea cu ambele mâini pistolul cu care tocmai mă împușcase. Se vedea că tremură. Am tușit din nou și m-am întors spre masă.

Pistolul meu Smith & Wesson era la nivelul ochilor. Lucea, argintiu, exact în locul în care îl lăsasem cu mai puțin de două minute în urmă. Poate că tocmai acele câteva clipe, care trecuseră de când Sarah încă mai era în viață și totul era bine, îmi dădură putere. Cu mai puțin de două minute în urmă aș

fi înșfăcat arma, m-aș fi gândit cum s-o folosesc, de ce nu și acum? Am scrâșnit din dinți, am apăsat și mai tare rana cu degetele și m-am ridicat, clătinându-mă, pe picioare. Sângele cald îmi umplu din nou gura. M-am sprijinit de marginea mesei cu mâna cealaltă și m-am uitat din nou spre polițist. Simțeam cum buzele mi se retrag de pe dinții încleștați în ceva care aducea mai degrabă a rânjel decât a grimasă.

— Kovacs, nu mă sili să trag din nou.

M-am chinuit să mai fac un pas spre masă și m-am lăsat pe ea cu coapsele, horcăind, cu sângele dând pe dinafară. Pistolul lucea ademenitor pe lemnul scrijelit. Afară, fulgerul trimis asupra oceanului de unul dintre paznicii orbitali umplu bucătăria cu nuanțe de albastru. Auzeam cum mă cheamă furtuna.

— Am spus să nu...

Am închis ochii și am apucat pistolul de pe masă.

PARTEA I: SOSIREA

(Descărcat prin needlecast)

Capitolul 1

Întoarcerea din morți poate fi destul de neplăcută.

În Unitatea de Agenți Speciali te învață cum să te detașezi de toate înainte de a fi pus la păstrare. Să uiți și să plutești. E prima lecție pe care instructorii ți-o bagă în cap din prima zi. Virginia Vidaura, cu privirea ei aspră, cu trupul ei de balerină, în uniforma anostă a Unității, mergând dreaptă, în fața noastră, spre punctul de încorporare. „O să vă fie mai ușor dacă nu vă faceți griji”, spunea ea. Zece ani mai târziu aveam s-o întâlnesc într-o celulă a penitenciarului din Noul Kanagawa. O aștepta o pedeapsă între optzeci și o sută de ani; jaf armat cu circumstanțe agravante și vătămare organică. Ultimul lucru pe care mi l-a spus când a fost scoasă din celulă a fost: „Nu-ți face griji, puștiule, ce-i al tău e pus deoparte.” Apoi și-a aplecat capul ca să-și aprindă o țigară, a tras adânc fumul în plămâni de care nu-i mai păsa și a pornit-o pe coridor ca la un simplu instructaj plictisitor. Atât cât îmi permitea să văd ușa celulei, am remarcat mândria cu care pășea și i-am repetat în șoaptă cuvintele ca pe o mantră.

„Nu-ți face griji, ce-i al tău e pus deoparte.” O superbă dovadă de înțelepciune populară cu dublu înțeles. Încredere oarbă în eficiența sistemului penal și o aluzie la nervii tari de care ai nevoie ca să treci pe sub furcile caudine ale psihozei. Indiferent ce simți, indiferent ce gândești, indiferent ce ești atunci când te pun la păstrare, așa vei fi când vei ieși de acolo. Stările de anxietate îți pot cauza probleme. De aceea soluția

e să te detașezi de toate. Să uiți. Să te deconectezi de toate și să plutești.

Dacă ai timp.

Am ieșit anevoie din cuvă, cu o mână pipăindu-mi pieptul în căutarea rănilor, cu cealaltă încercând să apuc o armă inexistentă. Greutatea mă izbi ca un baros și mă făcu să cad înapoi, în gelul din cuvă. Am dat din mâini, m-am lovit cu cotul de marginea cuvei și am icnit de durere. Gura mi se umplu de gel, care o luă pe gât la vale. Am închis gura repede și m-am prins de capac, dar n-aveam cum să scap de chestia aia vâscoasă. O simțeam în ochi, îmi ardea nasul și gâtul, îmi aluneca printre degete. Greutatea mă trăgea de mâna cu care mă prinsesem de capac, mă apăsa pe piept ca o manevră executată în condiții de gravitație excepțională, afundându-mă în gel. Corpul mi se zbătea între pereții cuvei. Gel care te ținea la suprafață? Prostii, mă înecam!

Pe neașteptate, cineva mă prinse bine de braț, mă scoase din cuvă și mă îndreptă de spate. În timp ce descopeream, tușind de mama focului, că n-am nicio rană în piept, cineva mă șterse brutal cu un prosop pe față și-mi limpezi privirea. M-am hotărât să mă bucur de acest privilegiu mai târziu și m-am chinuit să scap de gelul din nas și din gât. Preț de o jumătate de minut am stat jos, cu capul plecat, tușind și încercând să-mi dau seama de ce cântărea totul atât de mult.

— Halal instrucție!

O voce dură, de bărbat, pe care de regulă o auzi prin închisori.

— Ce te-au învățat ăia în Unitatea de Agenți, Kovacs?

În clipa aceea am priceput. Pe Lumea lui Harlan, Kovacs este un nume comun. Toți știu cum să-l pronunțe. Mai puțin tipul ăsta. Vorbea, într-adevăr, genul de amanglică trăgănată de pe Lumea lui Harlan, dar chiar și așa reușea să stâlcească numele; la el slavicul „ci“, de la sfârșit, era un „k“ dur.

Și totul atârna atât de greu.

Apoi percepțiile mele adormite se dezmeticiră brusc, așa cum o cărămidă trece printr-un geam din sticlă jivrată.

La marginea universului.

Undeva, la un moment dat, îl luaseră pe Takeshi Kovacs (o.d.), îl făcuseră pachet și-l expediaseră. Și, întrucât Lumea lui Harlan era singura biosferă locuibilă din sistemul Glimmer, însemna că fusese proiectat prin needlecast la ani-lumină...

Unde?

Mi-am ridicat privirea. Tuburi de neon, puternice, prinse de un tavan din beton. Stăteam pe capacul deschis al unui cilindru metalic, mat, și arătam ca un străvechi aviator care uitase să se îmbrace înainte să urce în biplan. Cilindrul făcea parte dintr-un șir de vreo douăzeci de alți cilindri, lipiți de perete, vizavi de o ușă grea, din oțel, care era închisă. Aerul era rece, iar pereții erau nezugrăviți. Dacă e să fim corecți, cel puțin pe Lumea lui Harlan, sălile de reîntrupare sunt zugrăvite în culori pastelate, iar asistentele arată bine. La urma urmei, se presupune că ți-ai făcut datoria față de societate. Măcar să ne asigure că noul start în viață e unul optimist.

Cuvântul optimism nu exista în vocabularul insului de lângă mine. Înalt cam de doi metri, dădea impresia că, înainte să ajungă aici, își câștiga existența luptându-se cu panterele din mlaștini. Mușchii îi stăteau pe piept și pe brațe ca o armură. Prin părul tuns foarte scurt se putea observa o cicatrice lungă, ca o lovitură de fulger, care-i traversa capul și se întindea până la urechea stângă. Era îmbrăcat într-o haină neagră, cu epoleți și o inscripție pe piept. Ochii îi erau la fel de negri ca haina și mă priveau cu un amestec de calm și asprime. După ce mă ajutase să stau în capul oaselor făcuse doi pași în spate, conform instrucțiunilor. Se cunoștea că era vechi în branșă.

Mi-am apăsat o nară și am suflat gelul din cealaltă.

— Poți să-mi spui unde mă aflu? Să-mi înșiri drepturile pe care le am, chestii din astea?

— Kovacs, deocamdată n-ai niciun drept.

Am ridicat ochii și am văzut că fața i se întinsese într-un rânet. Am înălțat din umeri și, suflând cu zgomot, am scăpat și de gelul din cealaltă nară.

— Poți să-mi spui unde mă aflu?

Șovăi o clipă, se uită la tavanul traversat de tuburile de neon ca și cum voia să se asigure că informația e corectă înainte de a o da mai departe, și mă imită, adică ridică din umeri.

— De ce nu? Te afli în Bay City¹, amice. Bay City, planeta Pământ, răspunse el cu același zâmbet-grimasă. Leagănul Rasei Umane. Bucură-te de șederea pe această planetă, cea mai veche dintre lumile civilizate. Ta-da-da-daa.

— Nu te pricepi deloc la asemenea prezentări, i-am replicat eu pe un ton serios.

* * *

Doctorița mă conduse pe un coridor alb, lung, a cărui podea păstra urmele tărgilor pe rotile din cauciuc. Mergea destul de repede, iar mie îmi venea greu să țin pasul, fiindcă eram acoperit doar cu un prosop gri și gelul încă se mai scurgea de pe mine. Se străduia să fie amabilă, dar se vedea că e cu gândul în altă parte. Avea un teanc de hârtii sub braț și multe alte locuri în care trebuia să ajungă. M-am întrebat câte reîntrupări trebuia să rezolve în fiecare zi.

— Ar trebui să te odihnești cât mai mult în următoarele câteva zile, recită ea. S-ar putea să te doară pe ici, pe colo, dar e ceva normal. Somnul le va rezolva pe toate. Dacă simți că ceva nu e în regulă...

— Știu. Am mai trecut prin asta.

¹ San Francisco (n. red.).

Nu prea aveam chef de socializare. Tocmai îmi amintisem de Sarah.

Ne-am oprit în fața unei uși cu o fereastră pe care scria *duș*. Doctorița mă împinse înăuntru și, pentru o clipă, rămase cu privirea ațintită asupra mea.

— Am mai făcut duș și înainte, am asigurat-o eu.

Aprobă din cap.

— Când termini, în capătul coridorului e un lift. Procedurile de eliberare se fac la etajul următor... Te așteaptă un polițist, vrea să stea de vorbă cu tine.

La manual scrie că nou-reîntrupății trebuie feriți de șocuri puternice, pline de adrenalină, dar doctorița probabil că-mi citise dosarul și nu considera că o întâlnire cu poliția era un eveniment prea important în viața mea. Am încercat să rămân indiferent.

— Ce vrea?

— A preferat să nu-mi spună, replică ea cu o undă de frustrare în glas pe care ar fi trebuit să și-o înfrâneze. Poate că ești o persoană foarte cunoscută.

— Poate, am zis eu și am schițat un zâmbet cu noua mea față. Știi, e prima dată când sunt aici. Pe Pământ. Deci n-am mai avut de-a face cu poliția locală. Ar trebui să-mi fac griji?

Doctorița mă privi lung și imediat am văzut în ochii ei cum se amestecă teama, uimirea și disprețul față de un rebut uman ca mine.

— Cu unul ca tine așa zice că poliția ar trebui să-și facă griji, reuși ea să spună într-un târziu.

— Mda, am aprobat-o eu încet.

Ezită, apoi îmi arată printr-un gest.

— În vestiarul de colo vei găsi o oglindă.

Apoi plecă.

Am privit spre ușa pe care mi-o arătase, nefiind sigur dacă sunt pregătit să mă văd în oglindă.